

Åbent brev

23. maj, 2024

Til Claus Meyer
Melting Pot Foundation

Kære Claus Meyer

Jeg har ledt efter din mail, men kan ikke finde den, så jeg skriver derfor til Melting Pot og håber, de vil videresende dette brev til dig. Jeg forstår, at Melting Pot blev stiftet i 2011 lige inden optagelserne gik i gang med Restaurant Bag Tremmer og at fonden driver social forandring og bekæmper fattigdom med velsmag og har stået bag madskoler for indsatte i de danske statsfængsler.

Grunden til jeg skriver er det for at komme i dialog om Restauranten bag Tremmer, som du deltog i på Statsfængslet Vridløselille i den DR-produktion lavet af Koncern Film og TV i 2012. Lige siden du deltog i programmet, har jeg haft svært ved at acceptere, hvad der er sket. Det er ikke normalt, at man beklager sig i 12 år over noget, hvilket jeg har gjort. Det har nu udviklet sig til en levende historie på <https://restaurantbagtremmer.com> med flere åbne breve og jeg vil arbejde med den til vi får en klar stillingtagen til, hvad der er sket. Kan vi accepterer det moralsk, og er det lovligt?

Grunden til, at jeg beklager mig, er som du sikkert allerede ved, fordi DR først blev præsenteret for et projekt fra os til Statsfængslet Vridløselille, som godt nok ikke var en restaurant, men en musical. Det er min oplevelse, at I byttede musicalen ud med en restaurant? Jeg vil mene, at de to programmer næsten var identiske. "Identisk" var faktisk udtrykket, som en medarbejder fra Kriminalforsorgen brugte, da han forklarede, at efter "Restaurant bag Tremmer" kunne de ikke lave mere tv i fængslet, særligt ikke fordi de to programmer var "identiske". Jeg er helt enig med dem.

I følge DR kom ideen fra Italien

I min korrespondance med Gitte Tækker fra DR fortæller hun, at du havde fået ideen fra Italien (du kan se korrespondancen på www.restaurantbagtremmer.com). Kan du fortælle mere præcist, hvor det var henne, og på hvilken tv-station? Kan du huske, hvornår du rejste dertil og hvor du så det henne? Hvilken by i Italien og på hvilken tv-station blev det vist på? Skrev du så ideen ned et sted, eller sendte den till nogen? Gik du selv til DR med ideen, eller sendt du dem et oplæg? Det betyder meget, at få disse oplysninger, da min overbevisning var at det aldrig var lavet før, da vi tog indledende møde med DR og DR sagde ja til at deltage. Det var ikke bare en ide, vi kom med til DR redaktør, Anders Riis Hansen, vi kom til møde fire personer, heriblandt Stine Boe Jensen og Bob Long. Aftalerne var på plads, det vil sige mere end et år inden DR startede optagelser til Restaurant bag Tremmer, havde vi allerede aftalerne på plads med Marianne Secher i statsfængslet. Det var et stort arbejde, som var klart til en ide, som aldrig var set før, og vi var både spændte og glædede os til at komme i gang.

Hvordan kom dit ønske om at gå ind i projektet? Hvordan kom du i kontakt med Thomas Heurlin fra Koncern Film og TV? Du vidste godt, at vi var i gang med et tilsvarende projekt og arbejdede på at få den sidste finansiering på plads? Det tænker jeg, at du må have vidst. Det var lidt komisk, da vi var inde for at optage vores trailer i Statsfængslet Vridsløselille og så var du der også, og fangerne var forvirrede, selvom de havde sagt ja til at være med i vores musical, blev de pludselig i tvivl og spurgte ledelsen, om de kunne være med i begge, det vil sige både den oprindelige musical og din madlavningskole. Der var en grund til, at vi havde valgt dette fængsel til projektet, det var fordi det var her koret holdt til, som blev trænet af Louise Adrian. Derfor vidste de indsatte langt tidligere, at vi skulle i gang med vores projekt, men så skete der altså en ombytning.

Jeg vil blot gentage, at da jeg kom med ideen til DR, var den ikke lavet noget andet sted i verden, hvis du har noget, der kan bevise det modsatte, så send det endelig. Det behøver ikke at være i dag, men måske indenfor 14 dage, så hvis det virkelig startede i Italien, så fortæl meget gerne. Min daværende advokat, Peter Schønning, sagde på vej hjem fra mødet i DR, at DR har bevisbyrden og er nødt til at dokumentere, hvor de havde ideen fra. Det var ikke blot ideen om at sætte de indsatte i gang med at lave et kulturprojekt for at resocialisere og inviterer et publikum ind, men det var også tilladelse fra Statsfængslet til at gøre det. Hele programmet, som I lavede, var bygget op på samme måde, som jeg ser det. En stor kulturpersonlighed kommer ind og gennemfører et projekt og opfordrer de indsatte til at være med og lader dem opleve at arbejde og til sidst inviteres publikum ind. Faktisk endte vi med to kulturpersonligheder, den ene var Kenneth Kreutzman, og den anden var Søren Rasted som viste interesse for at deltage, hvis DR var med, men det vigtigste var at jeg havde udviklet konceptet bevidnet af mange elever på Den Danske Filmskole og Bob Long.

Bevisbyrde

"Bevisbyrde er en betegnelse for den byrde, der pålægges en person eller firma, som skal fremskaffe bevis om et forhold i en retssag. Det er til partens egen skade, hvis der ikke fremskaffes tilstrækkelig oplysninger og dermed ikke løfter sin bevisbyrde.

Der findes to former for bevisbyrde.

Man skelner mellem en ligefrem bevisbyrde og omvendt bevisbyrde (præsumptionsansvar).

Ved en ligefrem bevisbyrde skal vedkommende, der påstår noget under en retssag, kunne bevise sin påstands rigtighed; derfor har vedkommende bevisbyrden.

Ved en omvendt bevisbyrde (præsumptionsansvar) bliver byrden pålagt sagsøgte eller skadevolderen, der i stedet skal bevise, at der ikke foreligger forsæt eller uagtsomhed.

Eksempel: Et luftfartsselskab er blevet forsinket. Flypassagererne er berettigede til kompensation, medmindre luftfartsselskabets kan løfte sin bevisbyrde for, at der foreligger en usædvanlig omstændighed, som gør, at de kan undgå kompensationsforpligtelser.

I straffesager har anklagemyndigheden typisk bevisbyrden. Det er i stedet sagsøgeren, der pålægges bevisbyrden for de kendsgerninger, sagsøgeren påberåber sig i civile retssager".

Kilde <https://dokument24.dk/ordbog/bevisbyrde>

I dag fandt jeg tilfældigt en artikel af journalist og forfatter, Kurt Strand, som havde skrevet i Kristeligt Dagblad 13.04.12 om Restaurant bag Tremmer på DR TV.. Jeg bringer det hele her:

"Jesper viste sig at være en mand med grønne fingre, og ifølge onsdagens afsnit lykkedes det ham på rekordtid at forvandle sin egen lille urtehave i fængslet til en struttende produktion af rødbeder, selleri og krydderurter til den kommende restaurant. Claus Meyer var synligt imponeret og tilbød Jesper et job i sit eget gartneri, hvis altså fængslet ville give ham udgang eller nedsat straf. Selvfølgelig fristende at rubricere jobtilbuddet som et forsøg på at få gratis reklame i primetime"

I videoen på YouTube <https://www.youtube.com/watch?v=wVYKeR0qs2Q> går du ind til fængslet gennem sikkerhedskontrollen, og der skabes dramatik ved at fortælle om, hvor voldsomme disse forbrydere er, samtidig med at der skal resocialiseres. Det er præcis det samme som vi havde udviklet og som står i vores oplæg, som vi efterlod hos Anders Riss Hansen. Billeder udefra statsfængslet og hele opbygningen er den idé, jeg havde udviklet på den danske filmskole. Ligesom i "Restaurant bag tremmer" bestod dramatikken i at spille på følelser, så at denne mand skulle have en svær opgave, og ville det lykkes. Den eneste forskel var, at du skulle lære dem at lave mad, og Kenneth Kreutzmann skulle lære dem at optræde i en musical, hvor de sang deres egne sange. Der er ingen forskel, det er det samme, blot er musicalen udskiftet med en restaurant, som vi ser det.

Det at I begyndte at bruge medvirkende fra koret var også noget skidt for os, fordi de jo allerede havde sagt ja til vores projekt. Det betød, at vi ville komme til at bruge mange medvirkende, hvis vi ikke ønskede at genbruge dem som I havde brugt. Herudover var det samme fængsel. Jeg gav besked til Mette om, at sandsynligheden for, at vi kunne skaffe økonomi til en gentagelse, var meget lille, fordi hvis et sådant program allerede havde været vist i 8 afsnit på nationalt tv, så skulle man være heldig, hvis de gad at se vores oprindelige program bagefter. Det var interessant, hos Danske Filminstruktører sagde deres nuværende advokat, da han læste aftalen med Ulrik Wivel, om projektet ikke var en kopi af det, DR lavede. Der kan du se, hvor tæt det var på. Der var en lille tekst i vores aftale, der på få linjer fortalte om det oprindelige projekt, som altså af Lars Krag nu blev opfattet som et plagiat, selvom det var det originale.

Selvfølgelig er det svært at diskutere med Mette Hoffman Meyer og Gitte Tækker hos DR, hvis Mette Hoffman Meyer at DR ikke gør noget galt, så var vi nødt til at acceptere at gøre det bagefter og håbe på det bedste, men resultatet var, at man lukkede fængslet for tv-serier, fordi man sagde, at de skulle drive et fængsel, og ideer er ens, to koncepter var identiske.

Blot for en god ordens skyld skal det siges, at Jurist Lars Krag pludselig skiftede holdning, ved et møde med bestyrelsesmedlem i Danske Filminstruktører, Mette-Ann Schepele, lavede han alting om og sagde de var så forskellige som dag og nat. Du kan læse

hele brevet, som er stilet til formand for Danske Filminstruktører, Sandra Piras på vores hjemmeside.

Et var at skabe konceptet, noget andet var at få tilladelsen. Jeg kan personligt fortælle dig, at vi brugte rigtig meget tid på at overbevise Marianne Secher om, at der skulle nogen ind i fængslet og optage en programserie. Vores ide var, at de skulle ind og se musicalen, og hos dig skulle de ind og spise. Kan du se ligheden, i begge situationer skulle de prøve det, de indsatte havde lavet... En ting var at komme der ind og optage med indsatte, det næste var at få befolkningen ind og se det også. Den sidste del var altså ikke nemt at overbevise Kriminalforsorgen om, det var ganske sjovt på en måde, da jeg foreslog det, var det som at bede om at få lov at sende et rumskib op til Mars. I starten var Marianne Secher overrasket og afviste det promte, der gik flere møder inden vi fik tilsagn. Hun forklarede mig, at de tidligere havde haft besøgende i fængslet, men så var det pårørende, det havde man gjort en gang, men der var ikke tale om et publikum uden relation til de indsatte. Det kunne man ikke, det ville ikke gå, og desuden skulle de sikkerhedscheckes inden, kan jeg huske Marianne forklarede. Men jeg blev ved med at tale for min sag på de mange møder vi holdt, hun og jeg, og til sidst sagde hun, at det kunne vi godt alligevel. Jeg tror, jeg overbeviste hende, fordi jeg forklarede, at det netop ville være gennem et udefra kommende indbudt publikums accept, at de indsatte ville få et selvværd. De viste de kunne skabe noget der kunne bruges. Marianne Secher holdt dog fast i, at alle skulle CPR-tjekkes for at se, om de havde en ren straffeattest. Jeg skriver dette for at forklare, at denne tilladelse fik vi også, og den overtog i bare i hemmelighed. Det var et meget stort arbejde at få disse tilladelser.

Den sidste ting, jeg lige ville nævne for dig, var at jeg blev ringet op fra fængslet, der fortalte at Thomas Heurlin havde talt dårligt om mig for at få dem til at afbryde samarbejdet. Jeg forstod på denne person, at Thomas havde sagt noget, der fik Marianne Secher til at løfte øjenbrynene... Jeg ved ikke, hvad det har været, ved du det? Der var mange penge på spil og et meget stort arbejde, derudover var der også omtalen. Overraskede det dig ikke, at I pludselig kunne få tilladelse til noget så sort som at bruge et statsfængsel i et tv-program? Tænkte du aldrig over, hvordan det var kommet på plads? Troede du, at det bare er noget, som man får lov til ved at banke på hoveddøren, eller gennem en kort samtale over telefonen? Det var et stort arbejde, kan jeg sige dig, fordi vi hele tiden skulle overbevise ledelsen om, at det kunne vi godt, men til sidst sagde Marianne Secher ja til det hele, og vi var enige om manuskriptet og en dato, vi skulle starte med vores projekt.

Det er klart, at ledelsen var meget interesseret i mit koncept. Jeg husker, at der var lavet et kaffebord i fængslet, da jeg kom første gang, og jeg følte mig lidt som en helt. Til mødet deltog både Marianne Secher og en person fra uddannelsesafdelingen. Jeg fik også en rundvisning, og jeg kunne mærke, at fængslet var meget interesseret i denne nye ide, som ikke havde været set før. Vi mødtes normalt på Mariannes kontor og talte om tingene. Det var et lille kontor og meget hyggeligt, det lå tæt på det sted hvor alle fløjene i fængslet mødtes. En af de vigtige ting, som var med til at overbevise Marianne Secher og give os tilladelse, var at Bob Long ville deltage i produktionen. Han er en legendarisk dokumentarinstruktør fra BBC, der havde arbejdet med Scotland Yard og lavet flere film fra britiske fængsler. Det

gjorde indtryk på Marianne og hun ville gerne se filmen Bob havde lavet med Scotland Yard, hvilket blev fremsendt på VHS, så Marianne kunne se den. I den forbindelse havde Bob en sjov historie; Han fortalte, at da de filmede i de engelske fængsler med BBC med i programmet, hvilket betød, at fængslet måtte skifte samtlige låse i det pågældende fængsel! Jeg kan huske, at jeg fortalte den til Marianne på hendes kontor i Statsfængslet, og så smilte hun også, fordi det jo viste, at her var en mand med stor erfaring. Jeg tror, at du nu fornemmer det store arbejde, der var for at få tilladelsen nu, men dette var blot den primære tilladelse. Vi havde endnu ikke nævnt, at der skulle almindelige mennesker ind. Alt dette blev grundlagt for at Restaurant Bag Tremmer kunne gennemføres.

Jeg kan også fortælle dig en anden del af vores arbejde gik ud på at lave kurser for de indsatte i Statsfængslet, så de selv kunne filme, det gjorde vi to dage, jeg underviste sammen med Ulf Laursen som var ansat hos mig på Nordisk Film. Bagtanken var også, at få en fornemmelse af, hvordan det ville være at køre processen igennem. Jeg husker hvordan alt udstyret blev først ind i fængslet gennem en særlig dør i muren, mens de indsatte var lukkede inde. Sjovt nok foregik filmundervisningen i den del af fængslet, hvor du senere skulle opbygge dit køkken. Det var vist nogle lagerlokaler. Jeg husker det, fordi jeg så i den første udsendelse at du sammen med direktøren for fængslet gik over og så på lokalerne og hans sagde at man gerne ville bygge et køkken til projektet, fordi det var så god en ide. Jeg så kun første del, da jeg oplevede at det var nærmest identisk med det vi havde skrevet, blot med en restaurant, måtte jeg slukke, det var bare ikke i orden.

Hvorfor var programmerne ens?

I mit brev til DR general direktør Maria Rørbye Rønn forklarer jeg hvordan programmerne var ens. Jeg indsætter teksten som et billede fra mit brev her:

Det væsentlige, hovedkonceptet, er som sagt at man resocialiserer for åbnet tv-kamera i en række tv-udsendelser og giver de indsatte et projekt de skal lave sammen, så de lærer noget og de samarbejder om at skabe af værdi for omverden. Jeg mener, at man kan sammenligne det med en forælder, der ønsker at forære sine børn en elektronisk bog for at de skal *lære at læse dansk, fordi de opholder sig i udlandet*. Det de skal lære at læse mens de opholder sig udlandet via deres iPad, er den overordnede ide. Det er af mindre betydning om det er en bog om Robinson Crusoe eller Det Nye Testamente, ideen om at give en bog via iPad er jo at de skal *lære at læse på et medie de holder af*. Problemstillingerne er den samme mener jeg. I omtale tv-koncept er den overordnede ide at *resocialisere i Statsfængslet Vridsløselille for åbne kameraer og invitere publikum ind* - det har altså en mindre betydning om der skal laves et madprojekt, en musical eller bygges en bro. Det handler om *samarbejde*, de indsatte, skal samarbejde om noget, og derigennem skal resocialiseringen ske. Gennem dette skal de skabe værdi for omverdenen og derfor inviteres publikum (det omgivende samfund) ind for at vurdere i slutningen. Det var sådan jeg havde tænkt det da jeg udviklede konceptet på Den Danske Filmskoles

efteruddannelse, det var det Kriminalforsorgen havde sagt ja til, og det var også sådan DR præsenterede de 8 programmer:

"I otte uger har Claus Meyer undervist indsatte i Vridsløselille Statsfængsel i madlavning og samarbejde. DR1 har fulgt projektet og sender det første af otte programmer den 14. marts"

Det er klart at hvis man ønsker ting skal være forskellige, så kan man vælge at fokusere på at madlavning er anderledes end at lave en musical. Eller at de to værter er forskellige, eller noget tredje. En sammenligning skal ikke kun se på en enkelt ting, men på helheden, se alle elementerne inddrages. Da vi foreslog ideen for DR, var der tale om et unikt koncept med en unik adgang til at bruge et rigtigt fængsel som location. Der var desuden tale om noget, der aldrig er prøvet før. DR og Koncern TV- og Filmproduktion brugte samtidig alle mine kontakter og udnyttede det store og svære forarbejde som var lavet.

Det mest håndgribelige bevis på, at DR brugte mit koncept, mener jeg, kan ses gennem DR's egen præsentation i pressen som også her genbruger den ide jeg havde udviklet. DR skriver det handler om *resocialisering på tv i et fængsel* og det var den ide som jeg foreslog fra starten, som den første i verden, og det var denne ide som gav mig tilladelsen. *Resocialisering* var hele argumentet for gennemførelsen, eller var tilladelsen aldrig kommet i hus.

I en pressemeddelelse lyder det:

"DR har valgt at dokumentere forløbet, fordi projektet er et nyt bud på, hvordan man kan bekæmpe et stort samfundsproblem; nemlig *hvordan undgår vi, at dømte kriminelle begår ny kriminalitet*", siger Lotte Lindegaard, kanalchef på DR1.

"I otte uger har Claus Meyer undervist indsatte i Vridsløselille Statsfængsel i madlavning og samarbejde. *Målet er at ruste de indsatte til et liv uden for fængslets "mure"*.
Pressemeddelelse 2. marts, 2012

Hovedrollen i vores oprindelige projekt var tildelt instruktøren, Kenneth Kreutzmann, altså den rolle som du overtog som kok, han er en meget dygtig iscenesætter, men den rolle tog du uden, at vi vidste det, selvom Kenneth også havde været inde i fængslet og deltaget i utallige møder med os. Ideen med at få en stjerne ind udefra var altså den samme, en hovedperson der blev stillet overfor en svær opgave som til sidst udsættes for publikums dom inden i selve fængslet! Projektet var ganske godt skruet sammen, inden vi gik i gang. Udover Kenneth Kreutzmann, viste Søren Rasted interesse for at lave musikken og vi havde et godt filmhold, to producere, en producent, en instruktør og vi nåede også at finde en klipper og en fotograf.

Hvorfor kom ideen oprindeligt fra og hvad var visionen?

Det kan være, at du undervejs har tænkt, hvorfor fik undertegnede denne ide? Det skete faktisk, fordi jeg har arbejdet så meget i tv og syntes, man bruger de medvirkende meget. Også jeg selv har gjort det. Vi tager deres historier og efterlader dem alene bagefter. Du ved tv bruger meget prostituerede, kriminelle, hjemløse osv i programmer. Det ville jeg gerne lave om på, og på den måde kom ideen med at resocialisere de indsatte for åbne kameraet og det med at invitere almindelige mennesker ind. De bliver underholdning for os alle sammen på tv, men hvornår skal vi betale tilbage, det var altså meningen med projektet, og det var nok derfor, de gav mig lov til at bruge fængslet, de indsatte osv. Jeg kom med alle kontakterne til DR og en *godkendt* projektbeskrivelse fra Marianne længe inden Thomas Heurlin gik i gang. Alt var klart, og så blev der byttet rundt, og hvorfor det blev byttet rundt?

Jeg har udviklet flere koncepter som er blevet internationale, først VideoMarathon, som kører i over 30 lande i dag som hedder 48 Hour Film Project. Denne ide blev som det første sted i verden omtalt i Jyllandsposten i 2001, herefter dette projekt med resocialisering i Statsfængslet Vridsløselille 2010, og endelig har jeg udviklet Talking Statues i 2013, som også findes i dag i mange lande i Europa og stater i USA. Disse tre ideer var helt nye på verdensplan, aldrig set før og altså udviklet af undertegnede. Modsat har jeg lyst til at spørge, hvad har du udviklet af originale koncepter, som kører i mange lande? Eller hvad har Thomas Heurlin og Koncern film og tv udviklet, som kører i mange lande?

Jeg siger ikke, at en *musical* er bedre end en *restaurant* til formålet, men jeg siger, at min oplevelse er, at du har brugt en kæmpe mulighed og et koncept, som jeg har skabt og tjent mange millioner på. Københavns Fængsler sagde det var et fængsel med interesse for musik så derfor rådede os til at tage fat i netop Statsfængslet i Vridsløselille. Resturanten giver nogen gode ting, men musicalen giver måske mere dybe og forståelse af de indsatte, idet de skrev sange til stykker om deres liv bag tremmer. Men som nævnt er det *bare* indholdet, konceptet var det samme som jeg ser det og udviklet af mig, længe inden de begyndte at tænke at lave noget med dig. Der var ikke andre ting igang der lignede dette på verdensplan som jeg husker det.

Melting Pots og Meyers vinding ved projektet

I dag fandt jeg tilfældigt en artikel af journalist og forfatter, Kurt Strand, som havde skrevet i Kristeligt Dagblad 13.04.12. Jeg bringer det hele her:

"Jesper viste sig at være en mand med grønne fingre, og ifølge onsdagens afsnit lykkedes det ham på rekordtid at forvandle sin egen lille urtehave i fængslet til en struttende produktion af rødbeder, selleri og krydderurter til den kommende restaurant. Claus Meyer var synligt imponeret og tilbød Jesper et job i sit eget gartneri, hvis altså fængslet ville give ham udgang eller nedsat straf. Selvfølgelig fristende at rubricere jobtilbuddet som et forsøg på at få gratis reklame i primetime"

Var der tale om gratis reklame, har udsendelserne givet dig en stor reklame for Meyers? Hvor meget har projektet indbragt samlet til dig hos Melting Pot? Det er ikke sikkert at du vil fortælle om det, men jeg spørger bare, fordi jeg er nysgerrig. Efter udsendelsen blev der lavet flere kokkeskoler sammen med Kriminalforsorgen, som ikke ville have været aktuelt, hvis programmet "Restaurant bag tremmer" ikke var blevet vist. Virker det som om, der har været tale om en kæmpe, uhørt stor reklame og en meget stor økonomisk omsætning for dig og for Koncern Film og TV?

Journalist og forfatter, Kurt Strand skriver videre i sin artikel; *"På samme måde som det blev mistænkeliggjort, da Meyer sidste år lod en tidligere voldsdømt straffefange komme i praktik i sit bageri, en handling, som for nylig trak store overskrifter, da den voldsdømtes offer skrev om sit mishag ved resocialiseringen af voldsmanden"*. Hertil vil jeg spørge dig, deler du min opfattelse af, at meningen var at skabe noget godt og faktisk også resocialisere, eller var du var dit forkus mest på madlavningen? Havde Thomas eller du glemt at tænke på ofrene?

Glemte du at tænke over konsekvenser, fik du sagt for hurtigt ja til straffefangen som praktikant i bageriet, fordi du kunne se, at det var god reklame for Meyers og Melting Pot Foundation som det foreslås i artiklen? Det var jo ikke dig, der havde skabt projektet og heller ikke jer der havde fået tilladelse, og så har du måske bare spillet en rolle? Det var selvfølgelig smart tænkt af Heurlin og DR at trække dig ind, og jeg tænker også, at din tid på DR har været med i beslutningen fra DRs side? Men min baggrund for at lave dette koncept var oprigtig, der var en vision med konceptet og det var at *resocialisere*.

Hvis du finder det rigtigt at betale for mit arbejde og hele det grundlag, jeg skabte, så er du meget velkommen. Tænk på værdien af dette koncept på national tv og omtalt i alle danske aviser, hvilken gave det var til Meyers; mange penge, kæmpe omtale, og goodwill?

Konsekvenser for os

Tænk også på hvilke konsekvenser det fik for os, at du gik ind hemmeligt sammen med Koncern Film og TV og DR. Vi endte med at få støtte, men så var det for sent, DR's Mette Hoffmann Meyer ville ikke samarbejde om det jeg havde skabt, det fortalte hun til mødet i alles påhør. Malene Flidt Petersen forsøgte at komme os til undsætning, jeg har kendt hende i mange år, vi startede sammen i uddannelsen på Kanal 2, hun fik det til sidst ordnet så pengene, som vi havde fået, kunne indgå i et samarbejde, men Mette Hoffmann Meyer sagde nej.

Nogle af de konsekvenser det har haft for os, er lukning af mit firma gennem mange år, True Stories ApS, og for mit eget vedkommende er jeg fortsat under medicinsk behandling for PTSD, hvor jeg modtager medicin og psykiatrisk behandling. Diagnose giver daglige voldsomme flashbacks og depression. Herudover oplevede jeg en øjeblikkelig sortlistning i branchen, hvilket kommer til udtryk i vores fagforening, Danske Filminstruktører, brevet findes på vores hjemmeside.

Jeg foreslår, at vi tager et online møde sammen med DR og taler det igennem sammen med DR afdelingschef Thorsten Sparsø som har svaret på vegne af Maria Rørbye Rønn og så også får Thomas Heurlin som jeg kender rigtigt godt gennem flere år med til mødet.. Det handler ikke kun om jura, men også om ordentlighed, moral og fair play.

Ser frem til at høre fra dig

Med venlig hlsn
David Peter Fox

Kopi af brev sendt til Melting Pot, DR's generaldirektør, afdelingschef Thorsten Sparsø, Thomas Heurlin, Peter Øvig Knudsen, Gitte Tækker, Mette Hoffman Meyer, Kriminalforsorgen, Marianne Secher og bestyrelsen på Det Danske Filminstitut, filmskolens ledelse samt nogle journalister indenfor mediet m.fl. og det findes en kopi af dette åbne brev på www.restaurantbagtremmer.com

